

ДИСКУСІЇ

DISCUSSIONS

УДК 3.32.3427

DOI:10.18524/1815-7459.2021.2.235210

УПОСЛІДЖЕННЯ ЗАХІДНОЇ НАУКИ ЯК СИМПТОМ ЗАНЕПАДУ ВСІЄЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Олександр Габович¹, Володимир Кузнецов²

¹Інститут фізики Національної академії наук, 03028, проспект Науки 46, Київ, Україна

²Інститут філософії Національної академії наук, 01001, вул. Трьохсвятительська 4, Київ, Україна, e-mail: alexander.gabovich@gmail.com

УПОСЛІДЖЕННЯ ЗАХІДНОЇ НАУКИ ЯК СИМПТОМ ЗАНЕПАДУ ВСІЄЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Олександр Габович, Володимир Кузнецов

Анотація. Розглянуті деякі аспекти радикальної зміни ціннісних орієнтацій у сучасній західній науці. Під впливом лівацької ідеології та під гаслами абстрактної справедливості керівництво європейських та північно-американських інституцій намагається розширити присутність нових членів у науковій та освітянській сферах за квотним принципом, зважаючи на расові й гендерні, а не меритократичні ознаки (якісна загальна й університетська освіта, наполегливість при здобутті нових знань, розвинуті розумові здібності в цій царині). Показано, що швидке законодавче чи позазаконне введення квот для представників меншин замість підвищення їхнього наукового рівня та добробуту може тільки обмежити залучення до наукової діяльності талановитих осіб будь-якої статі або раси й буде мати наслідком занепад світової науки в цілому.

Ключові слова: тренди ціннісних орієнтацій у науці, меритократія, меланократія

WESTERN SCIENCE HUMILIATION AS A SYMPTOM OF THE WHOLE CIVILIZATION DECLINE

Alexander Gabovich, Vladimir Kuznetsov

Abstract. Some aspects of the radical change of value orientations in modern western science are considered. Influenced by leftist ideology and under the slogans of abstract justice, the leadership of European and North American institutions is trying to expand the presence of new members in the

scientific and educational spheres on the quota basis, taking into account racial and gender rather than meritocratic characteristics (high-quality basic and university education level, persistence to obtain new knowledge, developed mental abilities in this area). It has been shown that the rapid legislative or illegal introduction of quotas for minorities instead of increasing their scientific level and well-being can only limit the recruiting of talented people of any gender or race into science and will result in the decline of the world science as a whole.

Keywords: trends of value orientations in science, meritocracy, melanocracy

УНИЖЕНИЕ ЗАПАДНОЙ НАУКИ КАК СИМПТОМ УПАДКА ВСЕЙ ЦИВИЛИЗАЦИИ

Александр Габович, Владимир Кузнецов

Аннотация. Рассмотрены некоторые аспекты радикального изменения ценностных ориентаций в современной западной науке. Под влиянием левацкой идеологии и под лозунгами абстрактной справедливости руководство европейских и северо-американских институтов пытается расширить присутствие новых членов в научной и образовательной сферах по квотному принципу, основываясь на расовых и гендерных, а не меритократических признаках (качественное общее и университетское образование, настойчивость при получении новых знаний, развитые умственные способности в этой области). Показано, что быстрое законодательное или незаконное введение квот для представителей меньшинств вместо повышения их научного уровня и благосостояния может только ограничить привлечение к научной деятельности талантливых лиц любого пола или расы и будет иметь следствием упадок мировой науки в целом.

Ключевые слова: тренды ценностных ориентаций в науке, меритократия, меланократия

1. Вступ

Ця публікація є значно розширеним та радикально переробленим варіантом неопублікованої замітки в колись славетному та колись британському журналі Nature (Природа). Її надіслав наприкінці 2020 року інтернаціональний колектив науковців і університетських викладачів з України, Румунії, Бельгії, Німеччини й Італії. Поштовхом для її написання стали численні майже директивні пропозиції, опубліковані на шпальтах цього видання та інших авторитетних наукових джерел, здебільшого зі США та Сполученого Королівства, розширити ніяким чином не засноване на наукових досягненнях представництво в наукових інститутах, редколегіях журналів та корпусі авторів за рахунок вихідців із різного виду плеканих на даний історичний момент меншин. Ішлося і про жінок, і про інші статі, які вони називають «гендери», оскільки на їхню думку, згідно з новітньою антинауковою біологією прогрес-

систів, статей більше, ніж дві. Але головними бенефіціарами перерозподілу посад мали би стати особи з підвищеним вмістом пігменту меланіну в епідермісі (шкірі). Сукупність публікацій, звернень та адміністративних дій у країнах Європи, Канади та США свідчить, що іноді свідомо, а іноді підсвідомо, але наголос робиться на залученні до висот чи-то глибин природничих наук (sciences, Wissenschaften) саме чорношкірих африканців або їхніх нащадків, котрі мешкають на інших континентах.

Можна з великою імовірністю припустити, що, якби автори відхиленої замітки підтримали підкреслену в журналі вимогу про необхідність створення у науково-університетському середовищі особливих преференцій або квот у дусі так званої позитивної дискримінації, то вона майже напевно побачило б світ. Але сталося те, що мало статися в епоху позірної та удаваної політичної коректності.

Аби бодай якось виправити викривлену картину Світу, створену ідеологами новітнього расизму (визнаного в країнах Заходу анти-расизмом, майже аналогічно ситуації, передбаченою колись британським письменником Джорджем Орвеллом [1], ми оприлюднили дві різні й, відповідно до видавничих вимог перероблені, версії цієї замітки в українській загальнонаціональній газеті «День» [2] і в інтернетівській російськомовній журнал-газеті «Мастерская» (ФРН) [3]. Ця наша стаття містить частину матеріалу й аргументацію з цих статей, але претендує передусім на деяке філософське узагальнення проблеми, котра є конче важливою для природознавців, інженерів, лікарів, аграріїв і, власне, не лише для науковців. Дійсно, варто розглянути певне історико-культурне коріння нинішнього раптового здичавіння наших Західних друзів, а також цілком можливі катастрофічні наслідки для науки й освіти в усьому світі, якщо процеси заміни меритократії (meritocracy [4]) на «меланократію» (расистське просування по службовій драбині на підставі кольору шкіри) триватимуть. До речі, більш «традиційна» зневага до людей, тому що в них, бач, забагато меланіну в шкірі, є такою ж злочинною та нічим не виправданою, як і новітній расизм протилежного стибу, про який ідеться.

2. Пролегомени

Будемо виходити з очевидних (сподіваємося, що не лише для нас) речей. Отже, наука й освіта є взаємопов'язаними сферами високопрофесійної діяльності, яка потребує неперерсичних розумових здібностей та довготривалої творчої роботи над складним науковим матеріалом. Більше того, обсяг «мінімуму», який необхідно не тільки завчити, але й достатньо глибоко зрозуміти, з часом неухильно зростає. За інших рівних умов, тільки особи з якісною шкільною й університетською освітою можуть успішно займатися наукою. Часи самоуків минули та ніколи не повернуться. В свою чергу, якість освітньої системи залежить від наукового рівня того, хто в ній викладає.

Необхідними, але не достатніми, умовами заслуженого залучення до цих сфер є багаторічне навчання, яке вимагає великих зусиль і наполегливості. Крім позитивної мотивації, успішність навчання передбачає наявність інтелектуальної й моральної здатності, обумовленої індивідуальною генетичною спадковістю, родинним вихованням і соціальним середовищем студента. Ми переконані (й це підтверджується історичним досвідом людства), що здатність до наукової діяльності притаманна певним особинам різних рас біологічного виду *Homo Sapiens*. Інша справа, що для кожної раси кількість таких особин є незначною. Це й не дивно, бо нашому біологічному виду потрібні члени суспільства з іншими чеснотами. В правовому сенсі всі вони в цивілізованих країнах є рівними, незалежно від статі, раси, освіти, майнового та соціального стану. Але потреба в науковцях зростає, а тому відповідний добір є дуже потрібною суспільною функцією. Виявлення корисних для наукової діяльності якостей та сприяння їх розвитку відбувається в різного стибу мережах системи загальної та вищої освіти. Добір носіїв придатності для науки та належне використання їх здібностей є головною умовою розвитку науки та невпинного покращення умов життя людства, чого прагнуть усі цивілізовані країни.

Ясна річ, що далеко не всі представники роду людського, що вийшли з якогось середовища, мають певне етнічне походження, належать до якоїсь раси [5] та мають здібності до наукової праці, стають вченими. Що ж може заохочувати тих, хто не здатен до цієї важкої діяльності, до намагань «зайнятися наукою», про яку вони іноді не мають зеленого поняття? Перш за все, відносно непогане (на Заході – не в нас!) матеріальне забезпечення працівників науки й освіти. По-друге, хибне уявлення, що ця робота є «чистою» та не важкою в порівнянні, скажімо, з миттям посуду в ресторані або прибиранням. По-третє, відсутність усвідомлення, що пізнавальна діяльність є напруженою, часто цілодобовою, захоплюючою, але виснажливою. Тому зі стороннього боку науково-освітня кар'єра здається привабливою для певних кіл не занадто освіченої широкої

публіки¹, яка трактує науку й освіту як свого роду земний Елізіум. Потрапляння до нього нібито не передбачає жодних попередніх умов, як-то певного виховання в сім'ї, солідної університетської підготовки й безперервної напруженої розумової праці, ввижається добре оплачуваною синекурою.

Саме тому в представників певних соціальних та етнічно-релігійних груп, які насправді потерпали в недавньому минулому від різних видів гноблення, виникає ілюзія, підтримана ліво-ліберальними провокаторами, на кшталт сумнозвісного сенатора США, полум'яного комуніста Берні Сандерса, що їх відносно невелика присутність в науці і освіті спричинена досі наявною дискримінацією, а не об'єктивними факторами. Для її подолання орди лівих ідеологів та їх прагматичних прихильників пропонують увести розширені квоти для обов'язкового, забезпеченого законом, представництва вказаних груп у науці і освіті. Ясна річ, що це має відбуватися та вже відбувається за рахунок представників інших верств населення. Ідеологічною підставою для таких пропозицій є виділення в суспільстві нібито пригноблених, але, за визначенням, прогресивних страт, і панівних консервативних страт, які буцімто зацікавлені в збереженні сво-

го незаслуженого привілейованого становища в суспільстві. Хто ж ці «вороги»? Правильно, це білі чоловіки (так звані, “dead white males”), котрі й створили Західну цивілізацію, яка так не подобається бунтівникам та яку вони, водночас, дуже прагнуть очолити.

Натомість, на нашу думку, в порівнянні з більшістю галузей суспільного духовного і матеріального виробництва, сучасна наука є найменш дискримінаційною цариною діяльності щодо всіх соціальних груп та меншин. Адже головними визначальними факторами для вступу в храм науки є (та завжди були!) інтелектуальна гідність, висока розумова потуга та високоякісна фахова освіта неофітів. Лише деякі (sic!) генії проходили самотужки повз стандартну браму, а, натомість, перестрибували стіни. Проте поодинокі винятки лише підкреслюють необхідність усталеної процедури.

В історію науки та її сучасний поступ робили й роблять вагомими внески представники різних рас і етносів. Дійсно, не для всіх них шлях у науку був і залишається однаково легким. Це стосується також і потенційно обдарованих членів, які зростали в сприятливому науково-культурному середовищі. Але багато хто з тих, хто народився в суспільному доквіллі, в якому наука не мала жодної цінності, але змалку мали відповідні здібності й сильно бажали стати науковцями, насправді стали видатними вченими, попри складні обставини їхнього життя. Назвемо хоча би сина пекаря, колишнього мірошника Джорджа Гріна, який прийшов у науку пізно, але став першокласною зіркою [6]. Його імені функції Гріна відомі всім фізикам та математикам. І він не скиглив, що він не лорд, маючи гідність чесного селянина, як не скиглив і син коваля з Нової Зеландії великий Ернест Резерфорд, який врешті став лордом за свої видатні наукові та державницькі заслуги [7]. Власне, й засновник наукового методу та найвідоміший фізик усіх часів, Айзек Ньютон, походив із селянської родини [8].

Втім, незаперечним фактом є те, що не ставали вченими й вихідці з освічених та заможних суспільних верств, котрі бажали йти в науку, але їм забракло хисту. Як не крути, але єдиною незаперечною перепусткою в науку було і досі залишається щасливе та час-

¹ За наших умов нестерпне бажання долучитися до науки численних керівних осіб, котрі не мали, не мають та ніколи не матимуть жодного відношення до науки як соціальної інституції зі створенню нового знання та його практичного застосування, можна пояснити двома причинами. По-перше, це якась вишенька на соціальному торті. Ось, наприклад, невіглас Янукович дуже хотів стати професором. Йому здавалося, що він таким чином підніметься над своїм походженням та поліпшить свою репутацію. Злочином проти суспільства є те, що особи, які «допомогли» йому стати професором, не понесли жодної моральної чи матеріальної відповідальності, «підвищили» завдяки своїй безпринципності власний академічний статус та продовжують «керувати» академічними соціальними та гуманітарними науками. По-друге, існує досить солідна цукерка: отримання доплат за наукові звання та ступені. Наприклад, у міністрів, членів різних наглядацьких рад та суддів Конституційного суду ці доплати перевершують заробітну платню професорів навіть так званих дослідницьких університетів. У масштабах України – це втрачені мільярди доларів на добробут, пиху та втіху негідників і роб.

то випадкове поєднання здібностей, бажань і сприятливих умов, а за відсутності останніх – несамовиті прагнення подолати мінливості долі та різноманітні перешкоди.

Як і спорт вищих досягнень, наука є конкурентним середовищем. Однак, на відміну від спорту, де для визначення переможців існують однакові для всіх правила й існує незалежне об'єктивне суддівство, головну роль в оцінці наукових досягнень відіграють відгуки колег на отримані науковцями нові знання. Ці оцінки виносяться, базуючись на науковому етосі та спільних для науковців цінностях [9]. У країнах, де саме ці вироблені протягом останніх століть у Європі цінності визначають добір учених, наука, як правило, має належне фінансування й квітне. Навпаки, в країнах, де ці цінності підміняються бюрократичними вимогами, а видатними вченими автоматично вважаються так звані науково-організаційні керівники, наука швидко та невідворотно відстає від світової науки та стає симулякром [10]. Так відбувалося й, на жаль, триває в багатьох країнах, котрі десятиліттями знаходились під владою Радянського Союзу в так званому соціалістичному таборі. Ще прикрішим є те, що наразі під гаслами подолання нібито наявної в сучасній західній науці дискримінації певних, в тенденційний спосіб вибраних, меншин пропонується скасувати меритократичні критерії оцінки наукових здібностей та запровадити квотний доступ до науково-освітніх посад на підставі дійсної або уявної приналежності юридично й фактично підтримуваних осіб до плеканих меншин.

3. Витяг із історії боротьби проти дискримінації

У Західному світі на зламі 19-20 століть почалася боротьба за надання жінкам рівних юридичних і економічних прав із чоловіками [11]. В основному, але не повністю, поставлене завдання виконане, хоча прихильниці й прихильники радикального фемінізму так не вважають і боротьбу за статево-рівність продовжують. Але позаяк у розпаленій уяві прогресистів виникла ідея про гендерну множинність, то проблема рівності прав для всіх учасників кар'єрних перегонів неймовірно усклад-

нилась, принаймні, з математично-комбінаторної точки зору.

З іншого боку, потужний рух за громадянські права расових меншин у США розпочався значно пізніше, а саме, в 60-і роки 20 століття. Він мав наслідком введення програми позитивної дискримінації, яка полягала, зокрема, в наданні представникам національних меншин переваг для вступу до університетів [12]. Однак, як свідчить статистика, на даний час відсоток афроамериканців в освіті й науці (зокрема, вони складають 9 % в так званих STEM галузях, тобто в науці, технології, інженерній справі та математиці [13]) є дещо меншим за їх відсоток у сучасному населенні США [14]. Слід підкреслити, що природним чином зменшується й відсоток представленості в цій науково-освітній сфері і «корінних» білих громадян при зростанні частки азіатів і вихідців зі Східної Європи. Успішні наукові іммігранти аж ніяк не вважають себе жертвами дискримінації з боку англосаксонської еліти (яка при уважному дослідженні виявляється не зовсім англосаксонською). Іммігранти першого покоління роблять все для того, щоб, якщо не вони, то бодай їхні діти отримали б освіту не гіршу, а частіше навіть кращу, ніж діти старожилів.

4. Право як основний метод соціальної інженерії або соціальної терапії

Жодне сучасне суспільство, а тим паче воно ж у минулому не є ідеальним. У кожній країні є свої скелети в шафі. Висування ідей щодо усунення наслідків минулих кричущих несправедливостей, з метою уникнення їх у майбутньому, є характерною рисою розвитку Західної цивілізації, заснованої на іудейсько-християнських (біблійних) цінностях. Водночас, будь-які реформи не повинні призводити до нових негараздів. На наш погляд, одним з історично виправданих методів поліпшення суспільства є поступова соціальна інженерія (дивись, наприклад [15, 16, 17]). Згідно з останньою, законодавча й інші підсистеми правової системи повинні діяти в цілому як колективний соціальний інженер, який розробляє правові норми з метою подолання суспільних недоліків і відслідковує їхню ефективність щодо поліпшення суспільства. В разі неефективності законодавства в розв'язанні соціальних проблем, соціальний інженер повинен з'ясувати її причини й змінювати запропоновані

раніше норми з метою усунення цих причин. Тому найбільш перспективним способом поліпшення суспільства є введення правових норм з метою усунення наявних недоліків. Очікується, що ці норми сприятимуть розвитку тих сфер, до яких вони будуть застосовуватися. Однак при цьому нові норми мають відповідати професійним особливостям сфер, на які впливають запропоновані новації. Інакше останні можуть зашкодити цим сферам та навіть їх повністю зруйнувати.

Розглянемо тепер один із наріжних каменів Західної цивілізації: науку, створену впродовж віків університетськими монахами, священниками й викладачами, військовими інженерами, придворними й пересічними лікарями, професійними юристами, кваліфікованими ремісниками, моряками й будівниками маяків, просто допитливими людьми з простонароддя, буржуазії й аристократії. Наука не тільки розвивалась, але й набула певного суспільного оформлення як конче важлива демократична інституція, що органічно та творчо (не без проблем!) поєднує державні та приватні інтереси й зусилля.

Звісно, наявне досі правове регулювання Західної науки не було та не є ідеальним, але воно позбавлене багатьох недоліків, властивих науці тоталітарних суспільств, зокрема, вітчизняного, породженого радянським військово-промисловим комплексом та паразитичним пропагандистським апаратом [18]. Попри різні труднощі, які наука Північної Америки та Західної Європи досі спромоглася успішно долати, традиційний правовий підхід до кадрової політики забезпечував добір і залучення в науку нових молодих людей на підставі їхніх здібностей і мотивації до створення нового знання, тобто на підставі меритократичних цінностей. Водночас, обговорювана нами оголошена на Заході спроба їхньої заміни нечіткими та раціонально не обґрунтованими вимогами соціальної, гендерної та/або расової справедливості та нехтуючи інтересами справи, тобто науки як такої, неодмінно призведе до приниження, а згодом і зникнення науки як інституту з виробництву нового знання здатними, підготовленими і мотивованими для такої діяльності його членами. Причина проста: квотний принцип означає можливість для фахово нездатних зайняти чільні позиції в науці, тобто визначати напрямки наукової діяльності та розміри фінансування проєктів, і неможливість таланови-

тим людям, яким не пощастить проскочити сито відбору за ненауковими ознаками, долучитися до науково-освітньої сфери людської діяльності. Цей неправовий підхід у химерний спосіб віддзеркалює етнічні, соціальні та ідеологічні чистки в науці гітлерівської Німеччини й Радянського Союзу, де, як відомо, негативні наслідки не забарилися.

5. Зрада ліво-ліберальної наукової інтелігенції Британії та США під час Холодної війни та після неї

Соціалістична хвороба час від часу охоплювала частину європейського, а, згодом, і американського суспільства впродовж віків, хоча до другої половини 19 століття, коли з'явилося отруйне (та, як показали подальші події, економічно хибне) вчення Карла Маркса, з шкідливими мрійниками про тоталітарне щастя вдавалося вчасно розправлятися. Ми маємо на увазі таких теоретиків, як Томас Мор або Томмазо Кампанелла, й таких кривавих практиків, як Максиміліан Робесп'єр. До речі, французьким яacobінцям під проводом останнього вдалося додати «свою лепту» в науку: стратити великого вченого Антуана Лавуазьє. Після Маркса соціалісти здійснили низку революцій, одна з яких виявилася «вдалою» і створила монстра – Радянський Союз, котрий знищив мільйони своїх і чужих громадян, включно з тисячами найкращих науковців. Тому, коли дійшло до створення ядерної зброї, то радянським комуністам довелося красти ідеї й креслення в США й Британії. Тут стали в пригоді ідеалістично налаштовані просякнуті лівою ідеологією науковці.

Серед цих науковців були й народжені в англосаксонських країнах «корисні ідіоти» (за влучним виразом підступного Володимира Леніна), і новітні емігранти із захопленої німецькими нацистами континентальної Європи. Вони заочно щиро любили країну фальшивих рад робітників і селян і безкоштовно самовіддано шпигували на її користь, зраджуючи Британію, США й Канаду, які їх врятували від загибелі в Аушвіці або архіпелазі ГУ-ЛАГ не менш кривавого Радянського Союзу. Про їхні ганебні вчинки та хибні погляди варто уважно прочитати (дивись, наприклад, джерела [19]), аби уникнути бодай найменшого впливу соціалістичної ідеології, котра суперечить як біологічним, так і соціальним властивостям людини (*Homo Sapiens*).

Не всі ліво-налаштовані науковці ставали на злочинний шлях зради в юридичному сенсі, але всі вони боролися [20] з дуже обмеженими та виваженими й цілком законними спробами патріотів (зокрема, оббреханого ними та досі неналежно оціненого сенатора США Джозефа Маккарті [21]) обмежити вплив комуністичного лобі в США й (у меншій мірі) Британії. Крім того, вони цькували в університетах та ЗМІ, які були та досі є майже повністю на їх боці, науковців, котрі були антикомуністами й справжніми патріотами, наприклад, видатного фізика, іммігранта з Угорщини, Едварда Теллера [22]. Навіть зараз, описуючи історію науки в США, вони відверто засуджують [23] *саме за патріотизм* видатних американських учених минулого, скажімо, Нобелівського лауреата Ернеста Лоуренса [24]. Натомість, російсько-імперський, російсько-радянський, та російсько-путінський патріотизм московітів всіляко підтримується ними й досі. Тобто, зусилля радянських фізиків і хіміків, котрі, використавши невтомну працю шпигунів, відтворили «ядерно-ракетний щит» Росії, вітаються *американськими лібералами сучасності* за те, що вони поклали край монополії англосаксів на цю зброю.

6. Перетворення марксистської класової догми на гендерну й расову

А тим часом хибна теорія Маркса прогнала боротьбу за робітничий клас. Останній продовжував страждати, але саме в комуністичних країнах, а в капіталістичних його життя різко покращилося після Другої світової війни, попри шалену агітацію радянських агентів впливу та пропаганду з Москви. А тому представник лівої філософської Франкфуртської школи, котра втекла від неминучої загибелі в окупованій Гітлером Європі, Герберт Маркузе змінив орієнтири, оголосивши праведниками не робітників і бідне селянство (як його несамовитий попередник Карл Маркс), а різного роду меншини: гендерні, сексуальні, і, насамперед, расові [25]. Тобто на світову арену вийшов расизм навиворіт: «чорні» стали вважатися кращими за «білих» через колір шкіри. Таким чином, ліві й ліберали залучали мільйони прихильників замість робітників, які не захотіли підтримувати цей паразитичний прошарок ідеологів. Але від прагнення та засад боротьби проти цінностей традиційного За-

хідного суспільства Маркузе та його прихильники не відмовились, змінивши не стратегію повалення ненависного успішного ворога, а тактику.

Проте варто згадати, що практичне втілення всіх запропонованих раніше революційних рецептів миттєвого, в масштабі історичного часу, поліпшення суспільства приводило до ще більш кричущих несправедливостей, ніж ті, проти яких були спрямовані дії запеклих революціонерів. Головний доведений історією висновок полягає в тому, що корінною вадою комуністичного реформаторства є розчленування живого суспільного організму на нібито прогресивні групи людей, які чомусь завжди є пригнобленими, й реакційні, але панівні, верстви населення. А отже, лише соціальна революція під комуністичними кровожерливими гаслами повинна привести до ліквідації «експлуататорів», включно із заможними селянами, ремісниками й дрібними торговцями, і до приходу до влади прогресивних класів, які на ділі завжди виявляються прошарком непрофесійних невмілих керманічів. У перспективі ці перевороти мали би побудувати царство Боже на Землі. Як ми зазначали, згідно із філософією пана Маркузе, рушієм благодворних змін мають стати різного роду меншини.

Підкреслимо, що, як би ні оцінювати розвиток соціальних наук на Заході і в Україні, людське суспільство все ще залишається і можливо залишатиметься малодослідженим і малозрозумілим розмаїтим об'єктом, складність якого не поступається складності людського організму чи його мозку. Тому прості «революційні» рішення найскладніших суспільних проблем на підставі далеко не повних і не точних знань окремих сторін суспільного організму є принципово недоцільними. Це стосується не тільки суспільства в цілому, але й його окремої складової – інституції під гордою назвою «наука».

7. Наукова спільнота як експериментальне поле втілення прогресистських ідей

Нарешті перейдемо до головної теми нашого дослідження, а саме, до тих подій, які наразі розгортаються в науково-розвинених США і західно-європейських країнах. Їх можна порівняти хіба що з розвалом Римської імперії, коли «останній римлянин» Боецій жажнувся пастухам-варварам на Форумі. Та згадаймо, що науково-культурні на-

слідки нашестя варварів були подолані лише через тисячу років, а доти Європа пасла задніх у порівнянні з Китаєм та ісламським світом.

В наші ж часи в обговорюваній нами науково-освітній сфері західного суспільства поширюється зі швидкістю верхової лісової пожежі наратив про те, що англосакси (власне, всі «білі») є більшими та більш підступними расистами, ніж німецькі нацисти. Авторами цієї сумнівної тези є «професори» особливих наук, що мають справу з нібито наявними спеціальними освітніми потребами «чорних людей».

Чому нас особливо турбує доля науки в Західних країнах? Адже в Україні з цим набагато гірше. Відповідь на це питання проста. А саме: у нас завжди було гірше, є гірше і буде гірше, хоча нечисленні групи однодумців намагаються, щоб ще гірше не стало. Проте раніше було на кого рівнятися, ким захоплюватися. Та й переважна більшість корисних фундаментальних і прикладних досліджень виконувалась на Заході. Зараз чималий внесок роблять і вчені з Азії та Латинської Америки. Зроблені ними відкриття визнаються і винагороджуються світовим науковим співтовариством, яке в цілому давно позбулося будь-яких расистських забобонів. Прикладами можуть служити Нобелівські премії з фізики пакистанця Абдуса Салама і єгиптянина Ахмеда Хасана Зевейла, премія Абеля індуса Срініваса Варадхана і Філдсівська премія іранки Мар'ям Мірзахані.

Під час нашого наукового стажування на Заході ми зустрічали на відповідальних посадах і в професорських когортах людей різного кольору шкіри й етнічного походження. Вони зайняли посади й отримали звання завдяки своїм талантам, прагненню до знань, наполегливій розумовій роботі зі шкільної лави. При цьому доходи наших закордонних колег на порядок менші за доходи тих, хто з таким же рівнем знань і кваліфікації працює в області високотехнологічного бізнесу чи наукоємного матеріального виробництва, не кажучи вже про боксерів, баскетболістів або ідолів шоу-бізнесу. Проте ці достойники в силу власного вибору самовіддано слугують науці. Та цього, виявляється, замало, і служіння це неправильне, бо «расистське».

Тепер досі наявну меритократичну основу науки намагаються вихолостити фанатики «святого Флойда», невігласа рецидивіста та наркомана, які об'єднуються під гаслом BLM [26] (Black Life

Matters). Догоджати цій галасливій і неосвіченій публіці стали Американське фізичне товариство, Американське хімічне товариство, Американська асоціація філософії науки та інші поважні спільноти дослідників, а також багато провідних наукових журналів. Вони заявили про свою ідейну і кадрову підтримку BLM і обіцяють провести расову та етнічну чистку в своїх керівних органах. А що ж насправді пропонують прихильники расової нерівності, яка видається ними за справедливість найвищого гатунку?

Насамперед, реформатори планують спростити шкільні курси математики й природничих наук. Наприклад, задавати запитання з математики і вимагати від учнів розв'язувати задачі визнано діями, котрі суперечать спроможності й сподіванням деяких расових меншин, а, отже, є наслідком системної «білої переваги» [27]. Якщо спрощено, то вже сама постановка запитання про те, чому дорівнює синус кута в 30 градусів, є глибоко расистською. Намір же поставити це запитання учневі з нині привілейованої частини людства є глибоко обурливим домаганням і порушенням його невід'ємних прав. У цьому сенсі цікаво, а чому учню китайського чи індійського походження це запитання не розриває серце? Останнє, суто риторичне, запитання слід було б на практиці задати прихильникам боротьби з системним «расизмом» в шкільній математиці. Упущенням з їхнього боку є й те, що ми досі не задалися схожим запитанням: а якого кольору шкіра була у староегипетських і давньовавілонських жерців, котрі стояли у витоків математичної науки? З нашої точки зору це аж ніяк не впливає на величину синуса, а нова «мода» стверджує, що ще й як впливає!

Але ми зосередимося не на середній освіті (це окрема тема), а на науці та вищій освіті. Щодо науки (sciences), то плани «реформаторів» теж вельми цікаві. Вже вигадано відокремлення «чорних» фізиків від інших колег з метою якось улестити перших [28]. Мабуть, вони будуть видавати на-гора якісь специфічні результати, відмінні від тих, які отримуватимуть науковці з іншої «курії». Чим не здійснене німецькими нацистами відокремлення «арійської» науки від «єврейської»? У нас однак виникає природне запитання: «А посилатися вони будуть тільки на себе? Тобто, чи замкненим буде цикл досліджень?»

В «реформаторів» є й інша, радикальніша, точка

зору на залучення в науку тих, хто відрізняється на підставі зовнішніх біологічних ознак (в основному, оцінювачів турбує процентний вміст пігменту меланіну в епідермісі) і тепер належить до посилено опікуваних категорій населення. А саме, пропонується зробити науку інклюзивною, тобто ввести квоти в науці, але вже не тільки для расових, але й для сексуальних меншин різного забарвлення (“sex and gender” [29]). Це раніше, в курсі біології для загальноосвітньої школи писали, що статей тільки дві, а не три або більше. Але реформатори скасовують не тільки соціальні закони, а й застарілі, на їхню думку, догми біології. Більше того, вони навіть особливу феміністську філософію науки спромоглися створити [30]. Щодо расової інклюзії, то, виступаючи на підтримку (вже наявних!) наукових співтовариств з расовим ухилом, прихильники расових преференцій тим не менш планують запрошувати представників упослідженої раси на їх засідання [31]. Правда, не зрозуміло, з яким статусом: чи можуть вони, скажімо, робити зауваження по суті справи, чи мають тільки ствердно кивати головою?

Однак і прихильники радикального поділу вчених за расою, й прихильники квотування для расових і «гендерних» меншин у своїх намірах мають начебто спиратися на експериментальні соціологічні дані. Виявляється, що «покращувачі» вже давно відслідковують бази даних, де збираються відомості про наукові публікації, та самотужки відокремлюють «ягнят» від «козенят» [32]. Можна здогадуватися, як вони стать авторів визначають у європейців: імена підказують, хоча й така ознака аж ніяк не є однозначною. А у китайців як? А як вони їхній колір шкіри визначають? Адже «Сміт» може бути як «чорним», так і «білим» чи навіть «жовтим» (якщо він з Гонконгу)?

Рух BLM прагне не тільки радикально змінити сьогодення й майбутнє, а й вплинути на минуле, переписуючи історію, скасовуючи культуру («cancel culture»), відправляючи в забуття імена спонсорів університетів і дослідницьких установ, їхніх славних професорів, та й науку, виконану протягом того часу, доки гасла BLM і Г. Маркузе, ще не заповнили засоби масової інформації та не забезпечили вихід на вулиці сотень тисяч далеких від науки прихильників радикальних змін [33].

Тим часом провідні наукові журнали рекомендують цілеспрямовано змінювати расовий склад

університетських викладачів, щоб потім це ж саме відбулося зі студентами [34]. Висловлюються вимоги не рівності, про яку цілком справедливо мріяв Мартін Лютер Кінг, а преференцій, привілеїв для меншин, не обумовлених жодними заслугами, а тільки кольором шкіри або гендером, визначеним на сучасний антинауковий манер. Зазначимо, що на суб'єктів із хромосомними аномаліями або з психічними розладами при визначенні гендеру не слід посилається, оскільки конфігурації хромосом XX чи XY залишаються нормою й визначають стать людини [35], а пропозиції щодо збільшення гендерів спираються не на біологію, а радше на нав'язувану суспільству психологію. Сутність подібних вимог добре виражена в листі, опублікованому в авторитетному британському журналі Nature з одним із найбільших імпаکت-факторів [36.] Автором є бакалавр із соціології, яка не має за душею навіть тез із викладом отриманих наукових результатів: «Занадто багато людей опираються визнанню расизму, тому що вони хочуть сказати: «Ми всі хороші люди». Я стверджую, що бути хорошим означає навчитися розпізнавати расизм і культуру дискримінації, а потім вжити заходів. Це означає вибір [кандидатур] з тих, кого часто не помічають або активно виключають, залучення чорних учених, включаючи студентів і постдоков, для отримання нагород і запрошень виступати головними спікерами. Це означає запрошувати чорних вчених для оголошення доповідей в департаментах. Це означає створення інституційних програм допомоги чорним постдокам та іншим майбутнім науковцям, щоб вони переходили з історично маргіналізованих груп на посади добре забезпечених викладачів».

В останній фразі важливо те, чого в ній немає. А саме, в ній ні слова не говориться про те, чи здатна буде захищена група займатиметься науковими дослідженнями та викладати, бо її членів планується запрошувати тільки за колір шкіри. З іншого боку, закінчується виклад програми словами «добре забезпечених викладачів». Тобто висувуються економічні вимоги до платників податків («білих» і «чорних»), натомість їм не обіцяють нічого...

Доходить до граничного абсурду. Коли один із нас у черговий раз відвідав Центр теоретичної фізики в Мірамаре (Трієст, Італія), то всім учасникам семінару роздали анкети, куди довелося записати як расову ознаку горде Caucasian (це вони так європейців нарекли). Виразно тхнуло Третім Райхом.

Але цього мало. Як розповіли бразильці, їх скопом записали в «кольорові», а тому виділили гроші на переліт і додаткові гроші на прокорм. Однак, члени бразильської делегації зі сміхом повідомили, що вона вся складалася з «білих»: осіб португальського, італійського та навіть єврейсько-сефардського походження. Боже, караючи людей, ти перш за все забираєш у них розум!

У зв'язку з цією кумедною ситуацією з расовими студіями, варто звернути увагу й на те, що заради кар'єри певні особи можуть оголосити себе «чорношкірими», «індіанцями», або представниками якоїсь вигаданої «сьомої статі» лише для того, аби зайняти поза чергою чільне місце в науково-освітньому товаристві. Уявіть собі, що якийсь жевжик обійме посаду професора теоретичної фізики в шанованому університеті лише завдяки вигаданій приналежності до сексуальної меншини! А до того йде.

Протилежні приклади, які руйнують ідею ліваків, що для просування по адміністративних щаблях у науковій ієрархії необхідно давати якимсь обраним «нешасненьким» незаслужені «кнедлики» за рахунок інших, начебто «незаслужено ошасливлених» громадян, легко знайти, про що вже йшлося вище. Але варто додати свіжу, хоча, на жаль, сумну новину. В березневому 2021 року випуску журналу *Nature Materials* вміщений некролог на померлого в 2020 році видатного фізико-хіміка Джона Майріга Томаса [37]. Він за своє життя опублікував понад тисячу сто (1100) статей, оглядів і книг. Тато професора був валлійським шахтарем. Професором у Кембриджському університеті і директором Королівського інституту у Лондоні його син став не за процент меланіну в шкірі, а за таланти і працьовитість. Типовий приклад зникаючої натури – Західної меритократії.

Можна було б навести ще багато цитат, вилити на лівих діячів потоки справедливої критики і абсолютно зайвої, але неминучої, жовчі. Однак, робити це безглуздо, оскільки історія розпорядилася інакше. Мабуть, часи Ньютонів (1642-1727), Фарадеїв (1791-1867), Ейнштейнів (1879-1955) і Андерсонів (1923-2020) пройшли. Ми хотіли б помилитися, але, схоже, настає епоха заміни меритократії на меланократію.

А що відбувається з відомими вченими, коли вони відкрито висувують наукові аргументи проти меланократії [38], свідчать уже не поодинокі при-

клади вигнання з Західних університетів інакомислячих за «неполіткоректні» не тільки публічні, але й підслухані доброзичливцями приватні висловлювання. Наприклад, класичною розправою лівого істеблїшменту з дисидентом за негативне ставлення до так званого «урізноманїтнення» (diversity) стало цькування й звільнення відомого канадсько-чеського хіміка Томаша Худліцкого (Tomáš Hudlický) [39]. На додаток, з друку вилучили його вже прийняту редакцією журналу *Angewandte Chemie* статтю, яку встигли виставити онлайн.

Список використаної літератури

- [1]. G. Orwell. *1984* (Houghton Mifflin Harcourt, Boston, 2011).
- [2]. https://day.kyiv.ua/sites/all/libraries/pdfs/web/viewer.html?file=/sites/default/files/pdf_newspaper/58-59_ukr.pdf
- [3]. <https://club.berkovich-zametki.com/?p=60899>
- [4]. <https://en.wikipedia.org/wiki/Meritocracy>. Класичною країною меритократії є нинішній Сингапур. З 19 століття в США та Британії меритократія слугувала основою освіти, науки та просування по службі, хоча елементи елітарності та майнової переваги, поза сумнівом, ще довго давались узнаки. Але згодом ліберальний істеблїшмент почав паплюжити меритократію. Зокрема, запровадили вищу освіту практично для всіх. Зараз ця система удаваної рівності можливостей, а фактично лицемірного брехливого приховування прикрого стану речей, домінує в Україні також. Дивись дискусію про меритократію з точки зору її ворогів (її прихильники мовчать, мабуть, змушено) у джерелах: J. Bloodworth. *The Myth of Meritocracy* (Biteback Publishing, 2017); P. Mandler. *The Crisis of the Meritocracy. Britain's Transition to Mass Education since the Second World War* (Oxford University Press, Oxford, 2020); D. Markovits. *The Meritocracy Trap. How America's Foundational Myth Feeds Inequality, Dismantles the Middle Class, and Devours the Elite* (Penguin Press, New York, 2019); M. Young. *The Rise of the Meritocracy, 1870–2033. An Essay on Education and Equality* (Penguin Books, Harmondsworth, Middlesex, 1958).

- [5]. Поняття людської раси не є простим, його не можна декретувати, як це робить ліво-ліберальна більшість американської псевдо-еліти. Зауважимо, що, принаймні, кількість рас не дорівнює трьом, чому вчила недолуга радянська школа, а релігійна приналежність не має нічого спільного з расою, попри тому, що твердить не менш недолуга сучасна американська школа. Про раси можна прочитати в гідних довіри джерелах: А. Barnett. *The Human Species* (Penguin Books, New York, 1961); J. Relethford. *The Human Species. An Introduction to Biological Anthropology. Eighth Edition.* (McGraw-Hill, New York, 2009).
- [6]. L. Challis, F. Sheard. *The Green of Green functions* // *Physics Today*, v. **56**, N 12, p. 41-46 (2003).
- [7]. J. L. Heilbron. *Ernest Rutherford and the Explosion of Atoms* (Oxford University Press, Oxford, 2003).
- [8]. R. S. Westfall. *Never at Rest. A Biography of Isaac Newton* (Cambridge University Press, Cambridge, 1980).
- [9]. R. Merton. *Social Theory and Social Structure* (The Free Press, New York, 1968), P. 596.
- [10]. О. Габович, В. Кузнєцов та інші. *Симптоми тяжкої хвороби, або що являє собою вітчизняна наука* // *День*, 10. 03. 2003 <http://www.day.kiev.ua/133570/>
- [11]. G. Skirbekk, N. Gilje. *A History of Western Thought. From Ancient Greece to the Twentieth Century* (Routledge, New York, 2001).
- [12]. В. Кузнєцов. *Філософія права. Історія, та сучасність: Навчальний посібник* (Стилос, Київ, 2003).
- [13]. C. Woolston. *US science static on diversity* // *Nature*, v. **592**, N 7856, p. 805-806 (2021).
- [14]. https://en.wikipedia.org/wiki/Race_and_ethnicity_in_the_United_States_Census
- [15]. J. A. Gardner. *The sociological jurisprudence of Roscoe Pound (Part I)* // *Villanova Law Review*, v. **7**, N 1, p. 1-27 (1961); J. A. Gardner. *The sociological jurisprudence of Roscoe Pound (Part II)* // *Villanova Law Review*, v. **7**, N 2, p. 165-192 (1961).
- [16]. K. Popper. *The Poverty of Historicism* (The Beacon Press, London, 1957).
- [17]. C. Varga. *Ex Post Facto Legislation*. In book: C. B. Gray (Ed.). *The Philosophy of Law. An Encyclopedia. Volume I-II. A-Z* (Routledge, New York, 1999). P. 275.
- [18]. О. Габович, В. Кузнєцов, Н. Семенова. *Українська фундаментальна наука і європейські цінності, Друге видання* (Видавництво Києво-Могилянської академії, Київ, 2016).
- [19]. N. T. Greenspan. *Atomic Spy. The Dark Lives of Klaus Fuchs* (Viking, New York, 2020); D. Horowitz. *The Black Book of the American Left. The Collected Conservative Writings of David Horowitz, Volume I.* (Encounter Books, New York, 2013); D. Horowitz. *The Black Book of the American Left. The Collected Conservative Writings of David Horowitz, Volume II. Progressives* (Encounter Books, New York, 2014); M. Meeropol. "A spy who turned his family in": Revisiting David Greenglass and the Rosenberg case // *American Communist History*, v. **17**, N 2, p. 247-260 (2018).
- [20]. J. D. Jackson. *Panofsky agonistes: The 1950 loyalty oaths at Berkeley* // *Physics Today*, v. **62**, N 1, p. 41-47 (2009); E. W. Schrecker. *No Ivory Tower. McCarthyism and the Universities* (Oxford University Press, Oxford, 1986).
- [21]. R. W. Griffith. *The Politics of Fear. Joseph R. McCarthy and the Senate* (The University of Massachusetts Press, Amherst, 1987).
- [22]. S. B. Libby, M. S. Weiss. *Edward Teller's scientific life* // *Physics Today*, v. **57**, N 8, p. 45-51 (2004).
- [23]. J. Roebke. *Ernest Lawrence's brilliant failure* // *Physics Today*, v. **72**, N 3, p. 32-39 (2019).
- [24]. M. Hiltzik. *Big Science. Ernest Lawrence and the Invention that Launched the Military-Industrial Complex* (Simon & Schuster, New York, 2015).
- [25]. H. Marcuse. *Technology, War and Fascism. Collected Papers of Herbert Marcuse, Volume 1* (Routledge, London, 1998); H. Marcuse. *Towards a Critical Theory of Society. Collected Papers of Herbert Marcuse, Volume 2* (Routledge, London, 2001).
- [26]. M. W. Makgoba, *Black scientists matter*, *Science* v. **369**, N 6506, p. 884 (2020).
- [27]. https://www.foxnews.com/us/oregon-education-math-white-supremacy?fbclid=IwAR2HVdx6Jwa_PIX9U-

57WluExYoLKIGomAH33CGWLp-nh23G-FHdatp59kzps; <https://www.foxnews.com/us/teachers-at-posh-nyc-school-release-8-page-anti-racism-manifesto-sparks-uproar-report>.

[28]. C. D. Brown, E. Gonzales. *Excellence and power in the Black physics community*, Nature Physics, v. **17**, N 1, p. 3-4 (2021).

[29]. Editorial, *Accounting for sex and gender makes science better*, Nature, v. **588**, N 7837, p. 196 (2020).

[30]. H. E. Grasswick (ed.). *Feminist Epistemology and Philosophy of Science: Power in Knowledge*. (Springer, Amsterdam, 2011).

[31]. E. K. Carlson, *Building community among black physicists*, Physics, v. **13**, p. 185 (2020).

[32]. M. Linkova, E. G. Teich, D. S. Bassett, *Tackling academia's publication inequities*, Physics, v. **13**, p. 191 (2020).

[33]. G. Viglione, N. Subbaraman, *Universities scrub names of racist leaders — students say it's a first step*, Nature, v. **584**, N 7821, p. 331-332 (2020).

[34]. C. Gore-Felton, C. Khan, J. Njenga, *Make Black history core to degrees, tie tenure to anti-racism efforts*, Nature, v. **583**, N 7818, p. 683 (2020).

[35]. E. A. Carlson. *The 7 Sexes. Biology of Sex Determination* (Indiana University Press, Bloomington, 2013).

[36]. N. Bumpus, *Too many senior white academics still resist recognizing racism*, Nature, v. **583**, N 7818, p. 661 (2020).

[37]. R. Catlow, G. Hutchings, *John Meurig Thomas (1932–2020)*, Nature Materials, v. **20**, N 3, p. 280 (2021).

[38]. L. M. Krauss. *The ideological corruption of science. In American laboratories and universities, the spirit of Trofim Lysenko has suddenly been woke*. <https://www.wsj.com/articles/the-ideological-corruption-of-science-11594572501>; L. M. Krauss. *Racism is real. But science isn't the problem*. <https://quilllette.com/2020/07/03/racism-is-real-but-science-isnt-the-problem/>

[39]. <https://www.nas.org/blogs/article/the-case-of-tomas-hudlickywhere-now>

Стаття надійшла до редакції 20.05.2021 р.

UDC 3.32.3427

DOI:10.18524/1815-7459.2021.2.235210

WESTERN SCIENCE HUMILIATION AS A SYMPTOM OF THE WHOLE CIVILIZATION DECLINE

Alexander Gabovich¹, Vladimir Kuznetsov²

¹Institute of Physics of the National Academy of Sciences, 03028, 46 Nauky Avenue, Kyiv, Ukraine

²Institute of Philosophy of the National Academy of Sciences, 01001, 4 Tryokhsviatitelska street, Kyiv, Ukraine, e-mail: alexander.gabovich@gmail.com

Summary

Some aspects of the radical change of value orientations in modern western science are considered. Influenced by leftist ideology and under the slogans of abstract justice, the leadership of European and North American institutions is trying to expand the presence of new members in the scientific and educational spheres on the quota basis, taking into account racial and gender rather than meritocratic characteristics (high-quality basic and university education level, persistence to obtain new knowledge, developed mental abilities in this area). It has been shown that the rapid legislative or illegal introduction of quotas for minorities instead of increasing their scientific level and well-being can only limit the recruiting of talented people of any gender or race into science and will result in the decline of the world science as a whole.

The quota principle means the opportunity for the professionally incompetent persons to take leading positions in science, i.e. to determine the directions of scientific activity and the amount of project funding. At the same time, it means the impossibility for talented people, who are unlucky to slip through the selection bottleneck due to non-scientific reasons, to join the scientific and educational spheres of human activity.

First of all, the reformers plan to simplify school courses in mathematics and science. For example, asking math questions and forcing students to solve problems is considered as actions that contradict the abilities and expectations of some racial minorities and are therefore the result of a systemic “white superiority”. To put it simply, the very question of what is the sine value of a 30 degree angle is deeply racist. Meanwhile, leading scientific journals recommend purposeful changing of the racial composition of the university staff, so that later the same thing should happen to students. They do not demand equality, which Martin Luther King rightly dreamed of, but preferences, privileges for minorities, not due to any merit, but taking into account only the skin color or gender, defined in a modern anti-scientific manner.

Keywords: trends of value orientations in science, meritocracy, melanocracy

УДК 3.32.3427

DOI:10.18524/1815-7459.2021.2.235210

УПОСЛІДЖЕННЯ ЗАХІДНОЇ НАУКИ ЯК СИМПТОМ ЗАНЕПАДУ ВСІЄЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Олександр Габович¹, Володимир Кузнєцов²

¹Інститут фізики Національної академії наук, 03028, проспект Науки 46, Київ, Україна

²Інститут філософії Національної академії наук, 01001, вул. Трьохсвятительська, 4, Київ, Україна, e-mail: alexander.gabovich@gmail.com

Реферат

Розглянуто деякі аспекти радикальної зміни ціннісних орієнтацій у сучасній західній науці. Під впливом лівацької ідеології та під гаслами абстрактної справедливості керівництво європейських та північно-американських інституцій намагається розширити присутність нових членів у науковій та освітянській сферах за квотним принципом, зважаючи на расові й гендерні, а не меритократичні ознаки (якісна загальна й університетська освіта, наполегливість до здобуття нових знань, розвинуті розумові здібності в цій царині). Показано, що швидке законодавче чи позазаконне введення квот для представників меншин замість підвищення їхнього наукового рівня та добробуту може тільки обмежити залучення до наукової діяльності талановитих осіб будь-якої статі або раси й буде мати наслідком занепад світової науки в цілому.

Квотний принцип означає можливість для фахово нездатних зайняти чільні позиції в науці, тобто визначати напрямки наукової діяльності та розміри фінансування проектів, і неможливість талановитим людям, яким не пощастить проскочити сито відбору за ненауковими ознаками, долучитися до науково-освітньої сфери людської діяльності.

Насамперед, реформатори планують спростити шкільні курси математики й природничих наук. Наприклад, задавати запитання з математики і вимагати від учнів розв'язувати задачі визнано діями, котрі суперечать спроможності й сподіванням деяких расових меншин, а, отже, є наслідком системної «білої переваги». Якщо спрощено, то вже сама постановка запитання про те, чому дорівнює синус кута в 30 градусів, є глибоко расистською.

Тим часом провідні наукові журнали рекомендують цілеспрямовано змінювати расовий склад університетських викладачів, щоб потім це ж саме відбулося зі студентами. Висловлюються вимоги не рівності, про яку цілком справедливо мріяв Мартін Лютер Кінг, а преференцій, привілеїв для меншин, не обумовлених жодними заслугами, а тільки кольором шкіри або гендером, визначеним на сучасний антинауковий манер.

Ключові слова: тренди ціннісних орієнтацій у науці, меритократія, меланократія